

Poezia Focuri de primavara scrisa de Lucian Blaga - comentariu

Ramas nepublicat pana in 1962 la editia de Poezii, Focuri de primavara a fost inclus dupa 1954 in ciclul Ecce tempus si apoi in ciclul postum Cantecul focului. Ciclul Ecce tempus cuprindea treisprezece poezii din perioada de pana in 1954, la care s-au adaugat sapte poezii noi. Cantecul focului include inca treizeci si cinci de poezii. Volumul a fost definitivat in 1959 - 1960. Alte paisprezece poezii urmau sa faca parte din ciclul Cantecul focului, dar ele au fost publicate de poet, asadar sunt antume.

Elanuri vitaliste se deschid in acest ciclu care redescopera tineretea, inflorirea, explozia vegetala ca spectacol inepuizabil al esentelor.

Reluarea ciclului existentei inseamna recuperarea resurselor vitaliste universale. Sonoritati si combustie spontana converg cu miscarea interioara a elanurilor spirituale, a "duhului inverzirit". Poemul e alegoria recuperarii mitului existentei. Ideea e reiterarea temelor mai vechi ale exaltarii vitalului si elogiului existentului in formele sale diversificate si miraculoase. Resursele cele mai adanci ale vietii evoca imagi-narul eminescian: ramul, glia, mugurii.

Ideea restaurarii fortei vitale sub forma fiintarii umane, dar sub infuzie de vitalitate vegetala, e descendenta din acceptia panteista a naturii. "Taria" si oglinda ei terestra isi corespund. "Imaginea telurica a cerului rasturnat" (Ion Pop, op. cit.) rosteste mitul originar reluat in formele lumii fenomenale: faniile cerului coboara pe pamant. E imaginea complementara a "dinamicii oglindirii", asa cum la Eminescu "Oglinda de aur" transfigura un univers tainic in imagine "incifrata", dar inteligibila. Focurile misterioase, "albastre ruguri" aprinse prin vai, rescriu "povestea" sacra a ofrandelor catre un zeu pagan. Primavara se insinueaza prin semne. Renasterea naturii in "chinurile" facerii e miracol, e magie si mit.

Sub suflul viu si verde al naturii, omul insusi se incarca de vigoare: prinsi de duhul inverzirii / prin gradini ne-nsufletim. / Pe masura-nalta-a firii / gandul ni-l dezmarginim". Dezmarginirea aminteste de elanul expansiv din Poemele luminii, depasind, inasa, ipostaza eului non-problematic, "stihial", prin adaosul spiritului (gandului).

Sensurile se leaga in versurile urmatoare, evocand un spatiu-timp para-disiac recastigat dupa o varsta amnezica, a pierderii sensurilor originare. Restaurarea isi are modelul in revitalizarea naturii: primavara redeschide un ciclu vital, restabileste un circuit. Asezarea in mit functioneaza prin sensul de poveste a inceputului: "Cautam pamantul unde / mitic sa ne-alcatuim, / ochi ca oameni sa deschidem, / dar ca pomii sa-nflorim". Semnele simetriei eu -lume definesc intreaga poezie din aceasta etapa a creatiei blagiene, in care "schimbarea zodiei" inseamna "reconcilierea dintre subiectul uman, trecut ca printr-un alt purgatoriu, si un univers recuperat in dimensiunile sale initiale: noua epoca "clasica", a deplinului echilibru" (Ion Pop, op. cit.). Corespondenta om - natura devine completitudine: vitalitate pura si spirit se regasesc intr-o armonie a inceputului de lume.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Sentimentul rupturii e depasit.

Discursul liric e marcat de verbe purtatoare de marci sugestive pentru o logica subtextuala. "Nensufletim", "dezmarginim", "aprindem", "ghicim", "banuim", "cautam", "sa ne-alcatuim", "sa deschidem", "sa-nflorim" sunt verbe ale implinirii fiintei ca dualitate materie-spirit. Un "traseu" al acestei impliniri inscrie fiinta intr-o rotire cosmica ascendenta.